Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 19 marca 2020 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Polityka azylowa – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej – Artykuł 33 ust. 2 – Podstawy niedopuszczalności – Uregulowanie krajowe przewidujące niedopuszczalność wniosku, w przypadku gdy wnioskodawca przybył do danego państwa członkowskiego przez państwo, w którym nie jest narażony na prześladowanie lub na ryzyko poważnej krzywdy, lub jeżeli państwo to zapewnia odpowiedni poziom ochrony – Artykuł 46 – Prawo do skutecznego środka zaskarżenia – Kontrola sądowa decyzji administracyjnych dotyczących niedopuszczalności wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej – 8-dniowy termin dla sądu na wydanie rozstrzygnięcia – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

W sprawie C-564/18

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (sąd administracyjny i pracy w Budapeszcie, Węgry) postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2018 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 7 września 2018 r., w postępowaniu:

**LH**

przeciwko

**Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal,**

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: J.-C. Bonichot, prezes izby, R. Silva de Lapuerta (sprawozdawczyni), wiceprezes Trybunału, M. Safjan, L. Bay Larsen i C. Toader, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Bobek,

sekretarz: I. Illéssy, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 11 września 2019 r.,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– w imieniu LH – T.Á. Kovács i B. Pohárnok, ügyvédek,

– w imieniu rządu węgierskiego – początkowo M.Z. Fehér, G. Tornyai i M.M. Tátrai, następnie M.Z. Fehér i M.M. Tátrai, w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: węgierski.

– w imieniu rządu niemieckiego – początkowo T. Henze i R. Kanitz, następnie przez R. Kanitz, w charakterze pełnomocników,

– w imieniu rządu francuskiego – D. Colas, D. Dubois i E. de Moustier, w charakterze pełnomocników,

– w imieniu Komisji Europejskiej – M. Condou-Durande, A. Tokár i J. Tomkin, w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 5 grudnia 2019 r.,

wydaje następujący

## Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 33 i art. 46 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180, s. 60), a także art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą").

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy LH a Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (urzędem ds. imigracji i azylu, Węgry) w następstwie decyzji tego urzędu odrzucającej wniosek LH o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalny bez rozpatrywania sprawy co do istoty oraz nakazującej jego wydalenie, opatrzonej zakazem wjazdu i pobytu na okres dwóch lat.

### Ramy prawne

#### *Prawo Unii*

3 Motywy 11, 12, 18, 43, 44, 50, 56 i 60 dyrektywy 2013/32 stanowią:

„(11) W celu zapewnienia kompleksowej i skutecznej oceny potrzeby uzyskania ochrony międzynarodowej przez wnioskodawców w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony [(Dz.U. 2011, L 337, s. 9)] unijne ramy procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej powinny opierać się na koncepcji jednolitej procedury.

(12) Głównym celem niniejszej dyrektywy jest dalszy rozwój norm dotyczących procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej w państwach członkowskich z myślą o ustanowieniu wspólnej procedury azylowej w Unii.

[…]

(18) Podejmowanie decyzji w sprawie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w najkrótszym możliwym terminie leży w interesie zarówno państw członkowskich, jak i wnioskodawców, bez uszczerbku dla odpowiedniego i kompletnego rozpatrywania wniosku.

[…]

(43) Państwa członkowskie powinny rozpatrzyć wszystkie wnioski pod względem merytorycznym, to jest ocenić, czy dany wnioskodawca kwalifikuje się do udzielenia mu ochrony międzynarodowej zgodnie z dyrektywą 2011/95/UE, z wyjątkiem przypadków, w których niniejsza dyrektywa stanowi inaczej, w szczególności w przypadku, gdy można zasadnie przypuszczać, że inne państwo rozpatrzyłoby wniosek lub zapewniłoby wystarczającą ochronę […].

(44) Państwa członkowskie nie powinny być zobowiązane do merytorycznej oceny wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, w przypadku gdy można zasadnie oczekiwać, że wnioskodawca z powodu wystarczającego związku z państwem trzecim, określonego prawem krajowym, może poszukiwać ochrony w tym państwie trzecim oraz że zachodzą okoliczności wskazujące, że wnioskodawca zostanie przyjęty lub będzie podlegał readmisji do tego państwa. Państwa członkowskie powinny postępować według tej zasady jedynie w przypadku, gdy można przyjąć, że dany wnioskodawca będzie bezpieczny w danym państwie trzecim. W celu uniknięcia wtórnego przepływu wnioskodawców należy ustanowić wspólne zasady, według których państwa członkowskie uznają lub określają państwa trzecie jako bezpieczne.

[…]

(50) W myśl podstawowej zasady prawa unijnego od decyzji podjętych w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej […] przysługują skuteczne środki zaskarżenia do sądu.

[…]

(56) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie ustanowienie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej […].

[…]

(60) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w Karcie. Niniejsza dyrektywa zmierza w szczególności do zapewnieniu pełnego poszanowania godności ludzkiej i wspierania stosowania art. 1, 4, 18, 19, 21, 23, 24 i 47 Karty oraz musi zostać odpowiednio wdrożona”.

4 Artykuł 1 dyrektywy 2013/32 stanowi:

„Celem niniejszej dyrektywy jest ustanowienie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej na mocy dyrektywy 2011/95/UE”.

5 Artykuł 12 dyrektywy 2013/32, zatytułowany „Gwarancje dla wnioskodawców”, stanowi:

„1. W odniesieniu do procedur przewidzianych w rozdziale III państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkim wnioskodawcom udzielano następujących gwarancji:

[…]

b) w razie potrzeby mogą oni skorzystać z pomocy tłumacza w celu przedłożenia swojej sprawy właściwym organom […];

c) nie odmawia się im możliwości kontaktu z [Wysokim Komisarzem Narodów Zjednoczonych do spraw Uchodźców (UNHCR)] lub jakąkolwiek inną organizacją świadczącą pomoc prawną lub inne doradztwo […];

d) mają oni, a także, w stosownych przypadkach, ich doradcy lub zastępcy prawni, zgodnie z art. 23 ust. 1, dostęp do informacji, o których mowa w art. 10 ust. 3 lit. b), oraz do informacji przekazywanych przez ekspertów, o których mowa w art. 10 ust. 3 lit. d) […];

e) otrzymują oni w rozsądnym terminie zawiadomienie o decyzji organu rozstrzygającego w sprawie ich wniosku […];

[…]

2. W odniesieniu do procedur przewidzianych w rozdziale V państwa członkowskie zapewniają, aby wszyscy wnioskodawcy korzystali z gwarancji równoważnych gwarancjom, o których mowa w ust. 1 lit. b)–e)".

6 Artykuł 20 ust. 1 tej dyrektywy stanowi:

„Państwa członkowskie zapewniają, aby na prośbę udzielano bezpłatnej pomocy i reprezentacji prawnej w postępowaniach odwoławczych przewidzianych w rozdziale V […]".

7 Artykuł 22 wspomnianej dyrektywy uznaje prawo do pomocy i reprezentacji prawnej na wszystkich etapach postępowania osób ubiegających się o ochronę międzynarodową.

8 Artykuł 24 tej dyrektywy, zatytułowany „Wnioskodawcy potrzebujący szczególnych gwarancji proceduralnych", przewiduje w ust. 3:

„Państwa członkowskie zapewniają udzielenie wnioskodawcom, w przypadku gdy zidentyfikowano ich jako wnioskodawców potrzebujących szczególnych gwarancji proceduralnych, odpowiedniego wsparcia, aby umożliwić im korzystanie z praw i wywiązywanie się z obowiązków przewidzianych w niniejszej dyrektywie w trakcie całej procedury azylowej.

[…]".

9 Artykuł 25 dyrektywy 2013/32 dotyczy gwarancji przyznanych małoletnim bez opieki.

10 Artykuł 31 tej dyrektywy, zatytułowany „Procedura rozpatrywania wniosku", który otwiera jej rozdział III, zatytułowany „Postępowanie w pierwszej instancji", przewiduje w ust. 2:

„Państwa członkowskie zapewniają, aby procedura rozpatrywania wniosku została zakończona w najkrótszym możliwym terminie, bez uszczerbku dla odpowiedniego i pełnego rozpatrzenia".

11 Zgodnie z art. 33 wspomnianej dyrektywy:

„1. Oprócz przypadków, w których wniosek nie jest rozpatrywany zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 604/2013 [Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31)], od państw członkowskich nie wymaga się oceny, czy wnioskodawca kwalifikuje się do objęcia go ochroną międzynarodową zgodnie z dyrektywą 2011/95/UE, w przypadku gdy wniosek jest uznany za niedopuszczalny na mocy niniejszego artykułu.

2. Państwa członkowskie mogą uznać wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny, wyłącznie jeżeli:

a) inne państwo członkowskie udzieliło już ochrony międzynarodowej;

b) państwo niebędące państwem członkowskim jest uznawane za kraj pierwszego azylu w odniesieniu do wnioskodawcy zgodnie z art. 35;

c) państwo niebędące państwem członkowskim jest uznawane za bezpieczny kraj trzeci w odniesieniu do wnioskodawcy zgodnie z art. 38;

d) wniosek jest kolejnym wnioskiem i nie zaistniały ani nie zostały przedstawione przez wnioskodawcę żadne nowe elementy lub oceny, czy wnioskodawca kwalifikuje się jako beneficjent ochrony międzynarodowej na mocy dyrektywy 2011/95/UE; lub

e) osoba pozostająca na utrzymaniu wnioskodawcy złożyła wniosek po tym, jak na mocy art. 7 ust. 2 wyraziła zgodę, aby jej sprawa została rozpatrzona na podstawie wniosku złożonego w jej imieniu, i nie zachodzą okoliczności faktyczne związane z sytuacją tej osoby uzasadniające odrębny wniosek".

12 Zgodnie z art. 35 dyrektywy 2013/32:

„Państwo może być uważane za kraj pierwszego azylu dla konkretnego wnioskodawcy, jeżeli:

a) został on uznany w tym państwie za uchodźcę i nadal może korzystać ze związanej z tym faktem ochrony; lub

b) w inny sposób korzysta z wystarczającej ochrony w tym państwie, w tym z zasady non-refoulement,

pod warunkiem że będzie on podlegać readmisji do tego państwa.

Stosując koncepcję kraju pierwszego azylu w szczególnej sytuacji wnioskodawcy państwa członkowskie mogą uwzględnić art. 38 ust. 1. Wnioskodawcy zezwala się na odwołanie się od zastosowania koncepcji kraju pierwszego azylu w jego szczególnej sytuacji".

13 Artykuł 38 tej dyrektywy ma następujące brzmienie:

„1. Państwa członkowskie mogą stosować koncepcję bezpiecznego kraju trzeciego jedynie w przypadku, gdy właściwe organy upewniły się, że osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową będzie traktowana w danym państwie trzecim zgodnie z następującymi zasadami:

a) życie i wolność tej osoby nie są zagrożone z powodu rasy, religii, narodowości, przynależności do określonej grupy społecznej lub poglądów politycznych;

b) nie zachodzi ryzyko doznania przez nią poważnej krzywdy określonej w dyrektywie 2011/95/UE;

c) przestrzegana jest zasada non-refoulement zgodnie z [Konwencją dotycząca statusu uchodźców, sporządzoną w Genewie dnia 28 lipca 1951 r. {*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 189, s. 150, nr 2545 (1954)}, uzupełniona i zmieniona protokołem dotyczącym statusu uchodźców, zawartym w Nowym Jorku w dniu 31 stycznia 1967 r., który wszedł w życie w dniu 4 października 1967 r. (zwana dalej „konwencją genewską")];

d) przestrzegany jest ustanowiony w prawie międzynarodowym zakaz wydalania, gdy jest on sprzeczny z prawem do wolności od tortur oraz okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania; oraz

e) istnieje możliwość ubiegania się o nadanie statusu uchodźcy i, jeśli status taki zostanie przyznany, uzyskania ochrony zgodnie z konwencją genewską.

2. Stosowanie koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego podlega przepisom ustanowionym w prawie krajowym, w tym:

a) przepisom wymagającym istnienia związku między wnioskodawcą a danym państwem trzecim, na podstawie których udanie się do tego państwa byłoby rozsądne z punktu widzenia tej osoby;

b) przepisom dotyczącym metodologii, za pomocą której właściwe organy upewniają się, że można zastosować koncepcję bezpiecznego kraju trzeciego w odniesieniu do konkretnego państwa lub konkretnego wnioskodawcy. Metodologia taka obejmuje rozważenie w poszczególnych przypadkach, czy dane państwo jest bezpieczne dla konkretnego wnioskodawcy lub uznanie na poziomie krajowym państw ogólnie uznawanych za bezpieczne;

c) przepisom zezwalającym, zgodnie z prawem międzynarodowym, na odrębne badanie, czy dane państwo trzecie jest bezpieczne dla konkretnego wnioskodawcy, które, co najmniej, zezwalają wnioskodawcy na odwołanie się od zastosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego na takiej podstawie, że dane państwo trzecie nie jest bezpieczne w jego szczególnej sytuacji. Wnioskodawcy zezwala się również na podważenie istnienia związku łączącego go z państwem trzecim, o którym mowa w lit. a).

3. Wykonując decyzję opartą wyłącznie na niniejszym artykule, państwa członkowskie:

a) informują odpowiednio wnioskodawcę; oraz

b) wydają mu dokument informujący organy państwa trzeciego, w języku tego państwa, że wniosek nie został rozpatrzony merytorycznie.

4. W przypadku gdy państwo trzecie nie zezwala wnioskodawcy na wjazd na swoje terytorium, państwa członkowskie zapewniają dostęp do procedury zgodnie z podstawowymi zasadami i gwarancjami opisanymi w rozdziale II.

5. Państwa członkowskie okresowo informują Komisję o państwach, do których stosowana jest ta koncepcja zgodnie z niniejszym artykułem".

14 Zgodnie z art. 46 ust. 1, 3, 4 i 10 dyrektywy 2013/32:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wnioskodawcy mieli prawo do skutecznego środka zaskarżenia przed sądem w następujących sytuacjach:

a) decyzji podjętej w sprawie ich wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, w tym decyzji:

[…]
ii) o uznaniu wniosku za niedopuszczalny zgodnie z art. 33 ust. 2;

[…]

3. Aby spełnić wymogi [z] ust. 1, państwa członkowskie zapewniają, aby skuteczny środek zaskarżenia zapewniał pełne rozpatrzenie ex nunc zarówno okoliczności faktycznych, jak i kwestii prawnych, w tym, w stosownych przypadkach, rozpatrzenie potrzeby zapewnienia ochrony międzynarodowej na mocy dyrektywy 2011/95/UE, co najmniej w postępowaniach odwoławczych przed sądem pierwszej instancji.

4. Państwa członkowskie ustanawiają rozsądne terminy i inne przepisy konieczne, aby wnioskodawca mógł korzystać z prawa do skutecznego środka zaskarżenia na mocy ust. 1 […].

[…]

10. Państwa członkowskie mogą ustanowić terminy obowiązujące sąd na mocy ust. 1 na zbadanie decyzji organu rozstrzygającego”.

***Prawo węgierskie***

15 Artykuł XIV ust. 4 Magyarország Alaptörvénye (węgierskiej ustawy zasadniczej), zmienionej w dniu 29 czerwca 2018 r., stanowi:

„W przypadku, w którym ani państwo pochodzenia, ani żadne inne państwo nie oferują ochrony, Węgry za uprzednim wnioskiem gwarantują prawo do azylu osobom, które nie mają obywatelstwa węgierskiego i które w swoim kraju lub w kraju zwykłego pobytu cierpią lub mają uzasadnione obawy, iż będą cierpiały, z powodu prześladowań ze względu na rasę, obywatelstwo, przynależność do określonej grupy społecznej lub ze względu na swoje poglądy religijne lub polityczne. Osoba nieposiadająca obywatelstwa węgierskiego, która przybyła na terytorium Węgier przez państwo, w którym nie była narażona na prześladowania lub na bezpośrednie zagrożenie prześladowaniami, nie może ubiegać się o uzyskanie prawa do azylu”.

16 Artykuł 6 ust. 1 menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (ustawy nr LXXX z 2007 r. o prawie azylu), w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2018 r. (zwanej dalej „ustawą o prawie azylu”), stanowi:

„Węgry przyznają status uchodźcy cudzoziemcowi spełniającemu warunki określone w art. XIV ust. 4 zdanie pierwsze ustawy zasadniczej Węgier”.

17 Artykuł 12 ust. 1 ustawy o prawie azylu ma następujące brzmienie:

„Węgry przyznają status ochrony uzupełniającej cudzoziemcowi, który nie spełnia warunków do uznania go za uchodźcę, ale któremu grozi poważna krzywda, jeśli wróci do kraju pochodzenia, i który nie może lub, z obawy przed takim zagrożeniem, nie chce domagać się ochrony w swoim kraju pochodzenia”.

18 Artykuł 51 ust. 2 omawianej ustawy stanowi:

„Wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej jest niedopuszczalny, jeżeli

[…]

e) istnieje państwo trzecie, które można uznać za bezpieczny kraj trzeci dla wnioskodawcy;

f) wnioskodawca przybył na Węgry przez państwo, w którym nie był narażony na prześladowanie w rozumieniu art. 6 ust. 1 lub na ryzyko poważnych krzywd w rozumieniu art. 12 ust. 1 lub w którym zapewniony jest wystarczający poziom ochrony”.

19 Zgodnie z art. 53 ust. 2 i 4 ustawy o prawie azylu odrzucenie wniosku o udzielenie azylu jako niedopuszczalnego przez krajowy organ ds. azylu może być przedmiotem skargi do sądu, który orzeka w terminie ośmiu dni od otrzymania tej skargi.

20 Artykuł 2 dekretu rządowego nr 191/2015 z dnia 21 lipca 2015 r. zawiera listę państw uznawanych za bezpieczne kraje trzecie. Lista ta zawiera państwa członkowskie i państwa kandydujące do przystąpienia do Unii Europejskiej, w tym Republikę Serbii.

## Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

21 Skarżący w postępowaniu głównym jest obywatelem syryjskim pochodzenia kurdyjskiego, który przybył na Węgry do strefy tranzytowej. W dniu 19 lipca 2018 r. złożył do urzędu ds. imigracji i azylu wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej. Na poparcie swojego wniosku podniósł, że jeszcze przed wojną chciał żyć w Europie w celu odbycia tam studiów archeologicznych.

22 Urząd ds. imigracji i azylu odrzucił ten wniosek jako niedopuszczalny na podstawie art. 51 ust. 2 lit. f) ustawy o prawie azylu, nie przystępując w konsekwencji do jego merytorycznej oceny, oraz stwierdził, że zasada non-refoulement nie ma zastosowania do skarżącego w postępowaniu głównym. W rezultacie urząd ds. imigracji i azylu, po pierwsze, wydał wobec skarżącego w postępowaniu głównym decyzję nakazującą powrót, zobowiązując go do opuszczenia terytorium Unii i powrotu na terytorium Serbii, oraz po drugie, nakazał wykonanie tej decyzji poprzez wydalenie. Urząd ten nałożył również na skarżącego zakaz wjazdu i pobytu na okres dwóch lat.

23 Skarżący w postępowaniu głównym zaskarżył tę decyzję do sądu odsyłającego.

24 Sąd odsyłający, uznając, że wykaz podstaw niedopuszczalności określonych w art. 33 ust. 2 dyrektywy 2013/32 ma charakter wyczerpujący oraz że art. 51 ust. 2 lit. f) ustawy o prawie azylu nie może ze względu na swą treść być powiązany z żadną z podstaw niedopuszczalności określonych wart. 33 ust. 2, zastanawia się, czy wspomniane uregulowanie krajowe nie wprowadziło nowej podstawy niedopuszczalności, która jest niezgodna z prawem Unii.

25 Ponadto sąd odsyłający stwierdza, że art. 53 ust. 4 ustawy o prawie azylu nakłada na sąd rozpatrujący skargę na decyzję o odrzuceniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej z powodu jego niedopuszczalności obowiązek wydania orzeczenia w terminie ośmiu dni od dnia otrzymania skargi. Tymczasem sąd odsyłający uważa, że z uwagi na indywidualne okoliczności i cechy charakterystyczne rozpatrywanej sprawy termin taki może okazać się niewystarczający na uzyskanie dowodów i ustalenie stanu faktycznego, a tym samym dla wydania prawidłowo uzasadnionego orzeczenia sądowego. Sąd ten zastanawia się zatem nad zgodnością rozpatrywanego uregulowania krajowego z art. 31 ust. 2 dyrektywy 2013/32 i art. 47 karty.

26 W tych okolicznościach Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (sąd administracyjny i pracy w Budapeszcie, Węgry) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy przepisy dotyczące wniosków niedopuszczalnych z art. 33 dyrektywy 2013/32 […] należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym wniosek w ramach procedury azylowej jest niedopuszczalny, jeżeli wnioskodawca przybył do tego państwa członkowskiego, na Węgry, przez państwo, w którym nie jest on narażony na prześladowanie lub na ryzyko poważnej krzywdy lub w którym zapewniony jest odpowiedni poziom ochrony?

2) Czy art. 47 [karty] i art. 31 dyrektywy [2013/32] – mając również na uwadze art. 6 i 13 [europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r.] – należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie państwa członkowskiego, które ustanawia wiążący termin 8 dni na przeprowadzenie sądowego postępowania administracyjnego w odniesieniu do wniosków uznanych za niedopuszczalne w procedurach azylowych, jest zgodne z tymi przepisami?”.

## Postępowanie przed Trybunałem

27 Sąd odsyłający wniósł o zastosowanie w niniejszej sprawie pilnego trybu prejudycjalnego przewidzianego w art. 23a statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W dniu 19 września 2018 r. pierwsza izba, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, postanowiła nie uwzględnić tego wniosku.

## W przedmiocie pytań prejudycjalnych

### *W przedmiocie pytania pierwszego*

28 Poprzez pytanie pierwsze sąd odsyłający zmierza w istocie do ustalenia, czy art. 33 dyrektywy 2013/32 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu pozwalającemu na odrzucenie jako niedopuszczalnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej z tego powodu, że wnioskodawca przybył na terytorium danego państwa członkowskiego przez państwo, w którym nie jest narażony na prześladowania lub na ryzyko poważnej krzywdy lub w którym zapewniony jest odpowiedni poziom ochrony.

29 Zgodnie z art. 33 ust. 1 dyrektywy 2013/32 poza przypadkami, w których wniosek nie jest rozpatrywany zgodnie z rozporządzeniem nr 604/2013, od państw członkowskich nie wymaga się dokonywania oceny, czy wnioskodawca kwalifikuje się do objęcia go ochroną międzynarodową zgodnie z dyrektywą 2011/95, w przypadku gdy wniosek jest uznany za niedopuszczalny na mocy tego artykułu. W tym względzie art. 33 ust. 2 dyrektywy 2013/32 wylicza w sposób wyczerpujący przypadki, w których państwa członkowskie mogą uznać wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny (wyrok z dnia 19 marca 2019 r., Ibrahim i in., C-297/17, C-318/17, C-319/17 i C-438/17, EU:C:2019:219, pkt 76).

30 Wyczerpujący charakter wyliczenia zawartego w art. 33 ust. 2 dyrektywy 2013/32 wynika zarówno z brzmienia tego artykułu, w szczególności z poprzedzenia wyliczenia podstaw niedopuszczalności wyrażeniem „wyłącznie”, jak i z jego celu, który – jak stwierdził już Trybunał – polega właśnie na złagodzeniu obowiązku państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej poprzez określenie przypadków, w których taki wniosek jest uznany za niedopuszczalny (zob. podobnie wyrok z dnia 17 marca 2016 r., Mirza, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, pkt 43).

31 Należy zatem zbadać, czy można uznać, że uregulowanie krajowe takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym transponuje jedną z podstaw niedopuszczalności, o których mowa w art. 33 ust. 2 dyrektywy 2013/32.

32 W tym względzie należy zauważyć, że – jak to potwierdził rząd węgierski na rozprawie – uregulowanie krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym dotyczy dwóch różnych sytuacji pociągających za sobą niedopuszczalność wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, a mianowicie, po pierwsze, sytuacji, gdy wnioskodawca przybył na Węgry przez państwo, w którym nie jest narażony na prześladowania lub na ryzyko poważnej krzywdy, a po drugie, sytuacji, gdy wnioskodawca przybył do tego państwa członkowskiego przez państwo, w którym zapewniono odpowiedni poziom ochrony.

33 Mając na względzie zarówno treść tego uregulowania, jak i art. 33 ust. 2 dyrektywy 2013/32, należy z góry wykluczyć, że podstawy niedopuszczalności, o których mowa we wspomnianym uregulowaniu, mogą stanowić spełnienie podstaw niedopuszczalności przewidzianych w art. 33 ust. 2 lit. a), d) i e) tej dyrektywy, ponieważ jedynie podstawy niedopuszczalności dotyczące kraju pierwszego azylu i bezpiecznego kraju trzeciego określone, odpowiednio, w art. 33 ust. 2 lit. b) i c) tej dyrektywy, mogą być wzięte w tym celu pod uwagę.

34 W tym kontekście rząd węgierski twierdzi, że uregulowanie krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym ma na celu uzupełnienie systemu krajowego przyjętego w celu zastosowania podstawy niedopuszczalności dotyczącej bezpiecznego kraju trzeciego, przewidzianej w art. 33 ust. 2 lit. c) dyrektywy 2013/32.

35 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z tym przepisem państwa członkowskie mogą uznać wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny, jeżeli państwo niebędące państwem członkowskim jest uważane za bezpieczny kraj trzeci dla wnioskodawcy na podstawie art. 38 wspomnianej dyrektywy.

36 Jak zauważył rzecznik generalny w pkt 42–45 opinii, z art. 38 dyrektywy 2013/32 wynika, że stosowanie pojęcia „bezpiecznego kraju trzeciego" dla celów art. 33 ust. 2 lit. c) tej dyrektywy jest uzależnione od przestrzegania warunków przewidzianych w ust. 1–4 wspomnianego art. 38.

37 W szczególności, w pierwszej kolejności, art. 38 ust. 1 dyrektywy 2013/32 wymaga, aby właściwe organy państw członkowskich uzyskały pewność, że dane państwo trzecie przestrzega zasad wyraźnie określonych w tym przepisie, a mianowicie, po pierwsze, życie i wolność wnioskodawcy nie są zagrożone z powodu rasy, religii, narodowości, przynależności do określonej grupy społecznej lub poglądów politycznych, po drugie, nie zachodzi ryzyko doznania przez osobę ubiegającą się o udzielenie ochrony międzynarodowej poważnej krzywdy w rozumieniu dyrektywy 2011/95, po trzecie, zgodnie z konwencją genewską przestrzegana jest zasada non-refoulement, po czwarte, zakazane jest wydalenie, gdy jest ono sprzeczne z prawem do wolności od tortur oraz okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania zgodnie z prawem międzynarodowym, oraz po piąte, osoba ubiegająca się o udzielenie ochrony międzynarodowej ma możliwość ubiegania się o nadanie statusu uchodźcy i, jeśli status taki zostanie przyznany, uzyskania ochrony zgodnie z konwencją genewską.

38 W drugiej kolejności art. 38 ust. 2 dyrektywy 2013/32 uzależnia stosowanie pojęcia „bezpiecznego kraju trzeciego" od przepisów ustanowionych w prawie krajowym, a w szczególności, po pierwsze, przepisów wymagających istnienia związku między osobą ubiegającą się o ochronę międzynarodową a danym państwem trzecim, w takim stopniu, że udanie się do tego państwa byłoby rozsądne z punktu widzenia tej osoby, po drugie, przepisów dotyczących metodologii, za pomocą której właściwe organy upewniają się, że można zastosować koncepcję „bezpiecznego kraju trzeciego" w odniesieniu do konkretnego państwa lub konkretnej osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową, przy czym metodologia taka obejmuje dodatkowo rozważenie w poszczególnych przypadkach, czy dane państwo jest bezpieczne dla konkretnego wnioskodawcy lub uznanie na poziomie krajowym państw ogólnie uważanych za bezpieczne, oraz po trzecie, przepisów zezwalających, zgodnie z prawem międzynarodowym, na odrębne badanie, czy dane państwo trzecie jest bezpieczne dla konkretnej osoby ubiegającej się o udzielenie ochrony międzynarodowej, i umożliwiających w tym kontekście tej osobie zarówno odwołanie się od zastosowania koncepcji „bezpiecznego kraju trzeciego" w jej szczególnej sytuacji, jak i podważenie istnienia związku łączącego ją z tym państwem.

39 W trzeciej kolejności art. 38 ust. 3 i 4 dyrektywy 2013/32 zobowiązuje państwa członkowskie wykonujące decyzję opartą wyłącznie na pojęciu „bezpiecznego kraju trzeciego" do poinformowania o tym osoby ubiegającej się o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz wydania jej dokumentu informującego organy państwa trzeciego w języku tego państwa, że wniosek nie został rozpatrzony co do istoty, a także zapewnienia, aby wnioskodawca ten mógł wszcząć postępowanie zgodnie z podstawowymi zasadami i gwarancjami określonymi w rozdziale II tej dyrektywy, jeżeli państwo trzecie nie pozwala na wjazd na swoje terytorium.

40 Należy podkreślić, że warunki wymienione w art. 38 dyrektywy 2013/32 mają charakter kumulatywny (zob. podobnie wyrok z dnia 25 lipca 2018 r., Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, pkt 121), w związku z czym podstawa niedopuszczalności określona w art. 33 ust. 2 lit. c) tej dyrektywy nie może być stosowana, jeżeli jeden z tych warunków nie jest spełniony.

41 W związku z tym tylko w zakresie, w jakim uregulowanie krajowe skutkujące niedopuszczalnością wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej spełnia wszystkie warunki wymienione w art. 38 dyrektywy 2013/32, uregulowanie takie mogłoby powodować zastosowania podstawy niedopuszczalności przewidzianej w art. 33 ust. 2 lit. c) tej dyrektywy.

42 W niniejszej sprawie, w odniesieniu w pierwszej kolejności do warunku określonego w art. 38 ust. 1 dyrektywy 2013/32, w świetle samego brzmienia uregulowania krajowego rozpatrywanego w postępowaniu głównym wydaje się – czego zbadanie należy do sądu odsyłającego – że zastosowanie podstawy niedopuszczalności dotyczącej pierwszego przypadku objętego tym uregulowaniem jest uzależnione jedynie od przestrzegania w danym państwie trzecim tylko części zasad określonych w art. 38 ust. 1 tej dyrektywy, ponieważ w szczególności wymóg przestrzegania w tym państwie zasady non-refoulement nie jest spełniony. Zatem warunek ustanowiony w art. 38 ust. 1 wspomnianej dyrektywy nie może zostać spełniony.

43 Co się tyczy podstawy niedopuszczalności dotyczącej drugiego przypadku objętego uregulowaniem krajowym rozpatrywanym w postępowaniu głównym, sąd odsyłający nie przedstawił żadnej wskazówki co do treści „odpowiedniego poziomu ochrony" wymaganego przez to uregulowanie, a w szczególności co do tego, czy taki poziom ochrony obejmuje poszanowanie w danym państwie trzecim wszystkich zasad określonych w art. 38 ust. 1 dyrektywy 2013/32. Do sądu odsyłającego należy zbadanie, czy jest tak w rozpatrywanym przez niego przypadku.

44 W drugiej kolejności, w odniesieniu do warunków określonych w art. 38 ust. 2 dyrektywy 2013/32, a w szczególności do warunku dotyczącego istnienia związku między osobą ubiegającą się o ochronę międzynarodową a danym państwem trzecim, związek, który krajowe uregulowanie rozpatrywane w postępowaniu głównym ustala między taką osobą a danym państwem, wynika ze zwykłego przejazdu tranzytem tej osoby przez terytorium tego państwa.

45 Należy zatem zbadać, czy taki przejazd tranzytem może prowadzić do powstania „związku" w rozumieniu art. 38 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32.

46 W tym względzie należy stwierdzić, że jak wynika z motywu 44 i art. 38 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32, związek między osobą ubiegającą się o ochronę międzynarodową a danym państwem trzecim, który jest wymagany dla celów zastosowania podstawy niedopuszczalności, o której mowa w art. 33 ust. 2 lit. c) tej dyrektywy, musi być wystarczający, aby móc uznać powrót wspomnianej osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową do tego państwa za rozsądny.

47 Tymczasem okoliczność, że osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową przejechała tranzytem przez terytorium państwa trzeciego, sama w sobie nie stanowi wystarczającego uzasadnienia dla uznania, że osoba ta mogłaby w granicach rozsądnych możliwości wrócić do tego państwa.

48 Ponadto, jak wynika z art. 38 ust. 2 dyrektywy 2013/32, państwa członkowskie powinny nie tylko przyjąć przepisy wymagające istnienie „związku" w rozumieniu tego przepisu, ale także metodologię oceny w konkretnych przypadkach z uwzględnieniem szczególnych okoliczności dotyczących osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową, czy dane państwo trzecie spełnia warunki uznania za bezpieczne w odniesieniu do tej osoby, jak również możliwość podważania istnienia takiego związku przez wspomnianą osobę ubiegającą się o ochronę międzynarodową.

49 Tymczasem, jak to podnosi rzecznik generalny w pkt 53 swojej opinii, nałożony przez prawodawcę Unii Europejskiej na państwa członkowskie wymóg dotyczący wprowadzenia takich przepisów, dla celów stosowania pojęcia „bezpiecznego kraju trzeciego", nie mógłby być uzasadniony, gdyby zwykły tranzyt osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową przez dane państwo trzecie prowadził do powstania, dla tych celów, wystarczającego lub znaczącego związku. Gdyby tak bowiem było, przepisy

te, tak samo jak indywidualna ocena oraz możliwość podważania istnienia związku przez wspomnianą osobę ubiegającą się o ochronę międzynarodową, które powinny być wyraźnie przez nie przewidziane, byłyby bezcelowe.

50 Z powyższego wynika, że tranzyt osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową przez dane państwo trzecie nie może prowadzić do powstania „związku" w rozumieniu art. 38 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32.

51 W konsekwencji nawet gdyby uregulowanie krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym spełniało warunek określony w art. 38 ust 1 dyrektywy 2013/32, to jeżeli nie został spełniony warunek dotyczący związku, określony w art. 38 ust. 2 lit. a) tej dyrektywy, wspomniane uregulowanie krajowe w żadnym wypadku nie może powodować zastosowania podstawy niedopuszczalności dotyczącej bezpiecznego państwa trzeciego, o której mowa w art. 33 ust. 2 lit. c) wspomnianej dyrektywy.

52 Wreszcie takie uregulowanie krajowe nie może również powodować zastosowania podstawy niedopuszczalności dotyczącej kraju pierwszego azylu, o której mowa w art. 33 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2013/32.

53 Wystarczy bowiem wskazać, że zgodnie z brzmieniem art. 35 akapit pierwszy lit. a) i b) dyrektywy 2013/32 państwo może być uważane za kraj pierwszego azylu dla określonej osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową jedynie wówczas, gdy, odpowiednio, została ona uznana w tym państwie za uchodźcę i nadal może korzystać ze związanej z tym faktem ochrony lub w inny sposób korzysta z wystarczającej ochrony w tym państwie, w tym z zasady non-refoulement, pod warunkiem że będzie ona podlegać readmisji do tego samego państwa.

54 Tymczasem z akt sprawy przedłożonych Trybunałowi wynika, że stosowanie podstawy niedopuszczalności, o której mowa w uregulowaniu krajowym rozpatrywanym w postępowaniu głównym, nie jest uzależnione od korzystania przez osobę ubiegającą się o ochronę międzynarodową w danym państwie ze statusu uchodźcy lub w inny sposób z wystarczającej ochrony, co skutkowałoby bezcelowością badania potrzeby ochrony w Unii.

55 W konsekwencji należy stwierdzić, że uregulowanie krajowe takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym nie może być uznane za transponujące jedną z podstaw niedopuszczalności, o których mowa w art. 33 ust. 2 dyrektywy 2013/32.

56 Mając na uwadze powyższe rozważania, na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć, że art. 33 dyrektywy 2013/32 należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które pozwala na odrzucenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalnego z tego powodu, że wnioskodawca przybył na terytorium danego państwa członkowskiego przez państwo, w którym nie jest on narażony na prześladowanie lub na ryzyko poważnej krzywdy lub w którym zapewniony jest odpowiedni poziom ochrony.

### *W przedmiocie pytania drugiego*

57 Na wstępie należy wskazać, że choć pytanie drugie, z uwagi na sposób jego sformułowania przez sąd odsyłający, dotyczy interpretacji art. 31 dyrektywy 2013/32 dotyczącego administracyjnej procedury rozpatrywania wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, to w rzeczywistości odnosi się ono do wdrożenia prawa do skutecznego środka zaskarżenia przewidzianego w art. 46 tej dyrektywy. W celu udzielania sądowi odsyłającemu użytecznej odpowiedzi należy zatem dokonać interpretacji tego przepisu, a w szczególności jego ust. 3.

58 W związku z tym w swoim pytaniu drugim sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32 w związku z art. 47 karty należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które wyznacza sądowi rozpatrującemu skargę na decyzję odrzucającą wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalny termin ośmiu dni na wydanie rozstrzygnięcia.

59 Artykuł 46 ust. 1 dyrektywy 2013/32 wymaga od państw członkowskich zagwarantowania prawa do skutecznego środka zaskarżenia przed sądem przeciwko decyzji o odrzuceniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, w tym od decyzji o uznaniu wniosku za ewidentnie niedopuszczalny lub bezzasadny.

60 Nałożony w ten sposób na państwa członkowskie obowiązek wprowadzania takiego środka zaskarżenia odpowiada prawu ustanowionemu w art. 47 karty, zatytułowanemu „Prawo do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu", zgodnie z którym każdy, czyje prawa i wolności zagwarantowane przez prawo Unii zostały naruszone, ma prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem (wyrok z dnia 18 października 2018 r., E.G, C-662/17, EU:C:2018:847, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).

61 Wynika stąd, że cechy środka zaskarżenia przewidzianego w art. 46 dyrektywy 2013/32 należy określić zgodnie z art. 47 karty, który stanowi potwierdzenie zasady skutecznej ochrony sądowej (wyrok z dnia 18 października 2018 r., E.G, C-662/17, EU:C:2018:847, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).

62 W odniesieniu w szczególności do terminu na wydanie rozstrzygnięcia należy zauważyć, że dyrektywa 2013/32 nie tylko nie przewiduje zharmonizowanych zasad dotyczących terminów na wydanie rozstrzygnięcia, ale w swoim art. 46 ust. 10 wręcz upoważnia państwa członkowskie do ustanowienia takich terminów (dzisiejszy wyrok Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, pkt 25).

63 Ponadto, jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Trybunału, w braku uregulowań Unii w tej dziedzinie do wewnętrznego porządku prawnego każdego państwa członkowskiego należy uregulowanie szczegółowych przepisów proceduralnych dotyczących środków prawnych mających na celu ochronę uprawnień przysługujących podmiotom prawa, pod warunkiem jednak, że przepisy te nie są mniej korzystne niż przepisy normujące podobne sytuacje podlegające prawu krajowemu (zasada równoważności) oraz że praktycznie nie uniemożliwiają lub nie czynią nadmiernie uciążliwym wykonywania uprawnień przyznanych w prawie Unii (zasada skuteczności) (dzisiejszy wyrok Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo).

64 Co się tyczy przestrzegania warunku dotyczącego zasady równoważności w odniesieniu do terminu na wydanie rozstrzygnięcia takiego jak rozpatrywany w postępowaniu głównym należy zauważyć, z zastrzeżeniem ustaleń, które powinien poczynić sąd odsyłający, że z akt sprawy, którymi dysponuje Trybunał, nie wynika – i nie zostało ponadto podniesione – że podobne sytuacje są regulowane przez krajowe przepisy proceduralne, które byłyby bardziej korzystne niż przepisy przewidziane dla wdrożenia dyrektywy 2013/32 i stosowane w postępowaniu głównym (dzisiejszy wyrok Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo).

65 W odniesieniu do przestrzegania zasady skuteczności należy przypomnieć, że art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32 określa zakres tego prawa, przewidując, że państwa członkowskie związane tą dyrektywą powinny zapewnić, by sąd, do którego zaskarżono decyzję w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, przeprowadził „pełne rozpatrzenie ex nunc zarówno okoliczności faktycznych, jak i kwestii prawnych, w tym, w stosownych przypadkach, rozpatrzenie potrzeby zapewnienia ochrony międzynarodowej na mocy dyrektywy [2011/95]" (dzisiejszy wyrok Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo).

66 W tym względzie należy podkreślić, że również w przypadku skargi na decyzję o odrzuceniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej z powodu jej niedopuszczalności, sąd, do którego wniesiono taką skargę, jest zobowiązany do pełnego rozpatrzenia ex nunc, o którym mowa w art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32.

67 Jak bowiem stwierdził już Trybunał, wyrażenie „w stosownych przypadkach", znajdujące się we fragmencie zdania „w tym, w stosownych przypadkach, rozpatrzenie potrzeby zapewnienia ochrony międzynarodowej na mocy dyrektywy [2011/95]", świadczy o tym, że pełne rozpatrzenie ex nunc, do którego zobowiązany jest sąd, nie musi koniecznie obejmować rozpatrzenia co do istoty potrzeby zapewnienia ochrony międzynarodowej i że może ono dotyczyć dopuszczalności wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, jeżeli prawo krajowe na to pozwala, na podstawie art. 33 ust. 2 dyrektywy 2013/32 (wyrok z dnia 25 lipca 2018 r., Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, pkt 115).

68 Ponadto w odniesieniu w szczególności do skargi na decyzję odrzucającą wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalny z uwagi na podstawy niedopuszczalności dotyczące kraju pierwszego azylu lub bezpiecznego kraju trzeciego, o których mowa w art. 33 ust. 2 lit. b) i c) dyrektywy 2013/32, w ramach wyczerpującego i zaktualizowanego badania tego środka zaskarżenia przez sąd sąd ten jest zobowiązany w szczególności do sprawdzenia, czy osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową korzysta w państwie trzecim z wystarczającej ochrony lub czy państwo trzecie może być uznane za bezpieczny kraj trzeci dla wnioskodawcy.

69 W ramach tej oceny rzeczony sąd powinien wnikliwie zbadać, czy każdy z kumulatywnych warunków, od których spełnienia zależy zastosowanie takich podstaw niedopuszczalności, takich jak określone w odniesieniu do podstawy dotyczącej kraju pierwszego azylu – w art. 35 dyrektywy 2013/32 – oraz w odniesieniu do podstawy dotyczącej bezpiecznego kraju trzeciego – w art. 38 tej dyrektywy, jest spełniony, wzywając w stosownym przypadku organ odpowiedzialny za rozpatrywanie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej do przedstawienia wszelkiej dokumentacji dokumentów i wszelkiego rodzaju materiałów o charakterze faktycznym, jakie mogą mieć znaczenie dla sprawy, i przed wydaniem orzeczenia upewnić się, że wnioskodawca miał sposobność przedstawienia osobiście swego stanowiska w przedmiocie możliwości zastosowania podstawy niedopuszczalności w jego osobistej sytuacji (zob. podobnie wyrok z dnia 25 lipca 2018 r., Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, pkt 121, 124).

70 Ponadto należy przypomnieć, podobnie jak uczynił to rzecznik generalny w pkt 84 swojej opinii, że w ramach sądowego środka zaskarżenia przewidzianego w art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32 skarżącym zagwarantowano szereg szczególnych praw proceduralnych, a mianowicie: na podstawie art. 12 ust. 2 tej dyrektywy – a mianowicie prawo do tłumacza ustnego, możliwość kontaktu w szczególności z Wysokim Komisarzem Narodów Zjednoczonych do spraw Uchodźców (UNHCR) i dostęp do niektórych informacji; na podstawie art. 20 wspomnianej dyrektywy –możliwość korzystania z bezpłatnej pomocy prawnej i reprezentacji prawnej; na podstawie art. 22 tej dyrektywy – dostęp do doradcy prawnego, jak również na podstawie art. 24 i 25 tej dyrektywy – prawa osób mających szczególne potrzeby oraz małoletnich bez opieki.

71 Ponadto jeżeli sąd, do którego wniesiono skargę na decyzję odrzucającą wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalną, uzna, że wysłuchanie wnioskodawcy jest konieczne dla pełnego rozpatrzenia ex nunc, do którego jest on zobowiązany, sąd ten jest zobowiązany przeprowadzić wysłuchanie, natomiast wnioskodawca powinien mieć w trakcie takiego przesłuchania, w razie potrzeby, możliwość skorzystania z pomocy tłumacza w celu przedłożenia swojej sprawy (zob. podobnie wyrok z dnia 25 lipca 2018 r., Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, pkt 126, 128).

72 W niniejszym przypadku uregulowanie krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym wprowadza termin ośmiu dni na wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi na decyzję odrzucającą wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalny. W ocenie sądu odsyłającego wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie takiej skargi w terminie ośmiu dni od dnia jej wpłynięcia do sądu bez naruszenia wymogu wyczerpującego rozpatrzenia sprawy jest niemożliwe.

73 W tym kontekście chociaż nie można wykluczyć a priori, że termin ośmiu dni będzie odpowiedni w najbardziej oczywistych przypadkach niedopuszczalności, może się on okazać, jak wskazuje rzecznik generalny w pkt 86 i 87 swojej opinii, realnie niewystarczający, aby sąd rozpatrujący skargę na decyzję odrzucającą wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalny mógł zapewnić w każdym poddanym jego ocenie przypadku poszanowanie wszystkich praw wymienionych w pkt 65–71 niniejszego wyroku oraz zagwarantować w ten sposób osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową respektowanie prawa do skutecznego środka zaskarżenia.

74 Tymczasem art. 46 ust. 4 dyrektywy 2013/32 zobowiązuje państwa członkowskie do wprowadzenia rozsądnych terminów na wydanie orzeczenia.

75 W sytuacji zatem, w której termin wiążący sąd, do którego wniesiono skargę na decyzję odrzucającą wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalny, nie umożliwia zapewnienia skuteczności przepisów materialnych i gwarancji proceduralnych przyznanych wnioskodawcy w prawie Unii, zasada skuteczności prawa Unii wiąże się z obowiązkiem odstąpienia przez sąd od stosowania uregulowania krajowego, na mocy którego termin ten byłby uznany za bezwzględnie wiążący (zob. podobnie dzisiejszy wyrok Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, pkt 34).

76 W każdym wypadku, mając na uwadze ogólny cel, jakim jest możliwie jak najszybsze rozpatrzenie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, określony w motywie 18 dyrektywy 2013/32, spoczywający na sądzie obowiązek niestosowania uregulowania krajowego przewidującego niezgodny z zasadą skuteczności prawa Unii termin na wydanie orzeczenia nie może zwalniać tego sądu z obowiązku szybkiego rozpatrywania sprawy, lecz wymaga traktowania wyznaczonego terminu jedynie jako terminu instrukcyjnego, przy czym sąd musi wydać orzeczenie jak najszybciej, jeżeli taki termin zostanie przekroczony (dzisiejszy wyrok Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, pkt 35, 36).

77 Mając na uwadze powyższe rozważania, na pytanie drugie należy odpowiedzieć, że art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32 w związku z art. 47 karty należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które wyznacza sądowi, do którego wniesiono skargę na decyzję odrzucającą wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalny, termin ośmiu dni na wydanie rozstrzygnięcia, ze względu na to, że sąd ten nie jest w stanie zapewnić w tym terminie skuteczności przepisów materialnych i gwarancji proceduralnych przyznanych wnioskodawcy w prawie Unii.

## W przedmiocie kosztów

78 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) **Artykuł 33 dyrektywy 2013/32/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które pozwala na odrzucenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jako**

**niedopuszczalnego z tego powodu, iż wnioskodawca przybył na terytorium danego państwa członkowskiego przez państwo, w którym nie jest on narażony na prześladowanie lub na ryzyko poważnej krzywdy lub w którym zapewniony jest odpowiedni poziom ochrony.**

2) **Artykuł 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32 w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które wyznacza sądowi, do którego wniesiono skargę na decyzję odrzucającą wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalny, termin ośmiu dni na wydanie rozstrzygnięcia, ze względu na to, iż sąd ten nie jest w stanie zapewnić w tym terminie skuteczności przepisów materialnych i gwarancji proceduralnych przyznanych wnioskodawcy w prawie Unii.**

Podpisy